

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **X. Z.**, zastoupeného JUDr. Jindřichem Zadinou, advokátem se sídlem Sokolská 31, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2017 č. j. CPR-30072-3/ČJ-2016-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2017, č. j. 1 Az 35/2017 – 21, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 5. 2017, č. j. 1 A 35/2017 – 21, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2017 č. j. CPR-30072-3/ČJ-2016-930310-V234, kterým bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 20. 11. 2016, č. j. KRPA-435341-19/ČJ-2016-000022. Žalovaná tímto rozhodnutím žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 5 let.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) včasnou kasační stížností a současně s ní požádal o přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Stěžovatel v návrhu zdůraznil, že se správní orgány nevypořádaly s tím, zda rozhodnutím o vyhoštění bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že se správní orgány nezabývaly tím, jakého nebezpečí ve svém věku, osobním a rodinným vazbám představuje vůči České republice. Zvláště poukázal na to, že je mu 71 let, trpí vysokým krevním tlakem, cukrovkou. V tomto stavu by se měl dostat do prostředí, v němž byl naposledy před 25 lety, nemá tam žádné blízké příbuzné. Nemá

představu, jak se bude stravovat, kde bude bydlet, jak si zařídí své záležitosti, byly by také silně narušeny vazby k ostatním členům rodiny na území České republiky.

Žalovaná s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasila. Stěžovatel podle jejího názoru ani neuvedl, proč by měl být kasační stížnosti odkladný účinek přiznán.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se žalovanou, že stěžovatel přímo neuvedl důvody, pro které by měl kasační stížnosti přiznat odkladný účinek. Je nicméně toho názoru, že tyto důvody vyplývají především z kontextu věci. Na straně stěžovatele jde tedy zejména o zdravotní a sociální důvody. Nejvyšší správní soud dále opakovaně připustil, že stěžovatelovo nucené vycestování do země původu v průběhu řízení o kasační stížnosti by mohlo zasáhnout do jeho práva na spravedlivý proces. Z judikatury zdejšího soudu totiž vyplývá, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces může být významné, aby mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti, a to i v případě, kdy je v řízení zastoupen advokátem. Nelze totiž přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (obdobně zdejší soud argumentoval například již v usnesení odkazované stěžovatelem ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, či v usnesení ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Azs 78/2017 – 21). Ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění navíc platí i výstižný názor, vtělený do právní věty usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, podle níž *„[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života.“*

Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem i soudem, jakož ani z jiných okolností, dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být nositelem rizika vzniku jakékoli újmy třetím osobám, případně závažného porušení veřejného zájmu. Důvod pro udělení správního vyhoštění v dané věci jistě nelze bagatelizovat, nicméně v posuzované věci není významnější, než respekt k právu stěžovatele na spravedlivý a řádný proces.

Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikovaného pod č. 1072/2007 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyložil, že *„rozhodnutí o*

pokračování

přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé“. Mimoto je třeba upozornit na § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož „usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly“.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. Zároveň připomíná, že podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu, ale vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované, kterým bylo stěžovateli pravomocně uloženo správní vyhoštění.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3. s. ř. s.)

V Brně dne 21. června 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu